

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera, soudkyně zpravodajky Mgr. Sylvie Šiškeové a soudce JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobkyně: **Přeslička s.r.o.**, IČ 29072174, se sídlem Vochoň 178, zastoupené JUDr. Jiřím Vlasákem, advokátem se sídlem náměstí Republiky 2, Plzeň, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčnickém právu 376/1, Praha 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2019, č. j. MPSV-2019/184917-421/1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2020, č. j. 77 Ad 3/2020 – 26

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku žalovaný zamítl odvolání žalobkyně proti výroku II. rozhodnutí Úřadu práce – krajské pobočky v Plzni ze dne 12. 6. 2019, č. j. PSA-T-45/2018/3. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobkyni jakožto zaměstnavatelce podle § 78a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce za 2. čtvrtletí roku 2018 v celkové výši 162 377 Kč (výrok I.); podle § 78a odst. 3 ve spojení s § 78a odst. 8 písm. e) téhož zákona nebyl žalobkyni poskytnut příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením za 2. čtvrtletí roku 2018 ve výši 110 238,63 Kč (výrok II.).

[2] Proti rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Plzni. Jelikož žalobkyně neuhradila soudní poplatek současně s podáním žaloby, krajský soud ji výzvou ze dne 31. 1. 2020 (doručenou dne 2. 2. 2020) vyzval k jeho zaplacení ve lhůtě 15 dnů a zároveň žalobkyni poučil o následcích spojených s jeho nezaplacením. Lhůta stanovená k zaplacení soudního poplatku uplynula dne 17. 2. 2020, přičemž žalobkyně soudní poplatek neuhradila ani po jejím marném uplynutí. S ohledem na tuto skutečnost krajský soud řízení v souladu s § 47 písm. c) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 9 odst. 1 větou druhou zákona č. 549/1999 Sb., o soudních poplatcích, v záhlaví označeným usnesením ze dne 28. 2. 2020, odeslaným do datové schránky dne 12. 3. 2020 a doručeným dne 18. 3. 2020, zastavil.

[3] Dne 18. 3. 2020 žalobkyně požádala krajský soud o osvobození od soudního poplatku, eventuálně o upuštění od jeho placení. Uvedla, že proti jednotlivým kvartálním rozhodnutím o neposkytnutí příspěvku podává správní žaloby, přičemž v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného týkajícího se příspěvku za 1. čtvrtletí roku 2018 soudní poplatek již uhradila. Podle názoru žalobkyně by tato skutečnost mohla vést k upuštění od placení soudního poplatku, neboť se jedná o skutkově obdobné případy, a pokud nedojde ke změně právního názoru žalovaného, zřejmě podá žaloby i proti dalším skutkově obdobným rozhodnutím.

[4] Krajský soud dne 30. 3. 2020 žalobkyni přípisem sdělil, že lhůta dodatečně poskytnutá soudem poplatníkovi k zaplacení soudního poplatku podle § 9 odst. 1 věty první zákona o soudních poplatcích je lhůtou propadnou. Nemůže-li soud přihlížet k poplatku zaplacenému po uplynutí této lhůty, lze dovodit, že nemůže přihlídnout ani k opožděné podané návrhu na osvobození od soudních poplatků (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 3 As 321/2017 – 19).

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[5] V kasační stížnosti žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) namítla nepřezkoumatelnost napadeného usnesení. Krajský soud měl postupovat podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 Afs 113/2009 – 69, tj. ověřit, zda stěžovatelka svými žalobami nenapadá rozhodnutí správního orgánu, která naplňují podmínky srovnatelnosti věcí popsané v nálezů Ústavního soudu ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03. V případě, že by se jednalo o skutkově a právně srovnatelné věci, by stěžovatelku netížila poplatková povinnost ve vztahu ke každé jednotlivé žalobě, naopak by postačovalo zaplacení soudního poplatku v jedné věci. Krajský soud takto nepostupoval, ačkoliv podle názoru stěžovatelky citovaný náleží na její situaci dopadá, a proto je napadené usnesení nepřezkoumatelné.

[6] Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti nebylo podáno.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou, soudní poplatek byl uhrazen, a je tedy projednatelná.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatelka je přesvědčena, že v jejím případě nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku, protože krajský soud měl vyhodnotit, že nyní

pokračování

napadené rozhodnutí je srovnatelné s rozhodnutím ze dne 19. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/142675-421/1, kterým bylo rozhodnuto o poskytnutí téhož příspěvku za 1. čtvrtletí roku 2018. Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu dne 4. 12. 2019 a zaplatila soudní poplatek; proto je přesvědčena, že by za nyní podanou žalobu neměl být soudní poplatek požadován.

[10] Podle § 47 písm. c) s. ř. s., „soud řízení usnesením zastaví, stanoví-li tak tento nebo zvláštní zákon“.

[11] Podle § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích „je-li ve věcech správního soudnictví podána žaloba proti více rozhodnutím, je každé napadené rozhodnutí samostatným základem poplatku; to platí obdobně pro návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části“.

[12] Podle § 9 odst. 1 zákona o soudních poplatcích, „nebyl-li poplatek za řízení splatný podáním návrhu na zahájení řízení, odvolání, dovolání nebo kasační stížnosti zaplacen, soud vyzve poplatníka k jeho zaplacení ve lhůtě, kterou mu určí v délce alespoň 15 dnů; výjimečně může soud určit lhůtu kratší. Po marném uplynutí této lhůty soud řízení zastaví. K zaplacení poplatku po marném uplynutí lhůty se nepřiblíží.“

[13] V souzené věci stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek za podanou žalobu současně s jejím podáním ani ve lhůtě stanovené výzvou krajského soudu. Krajský soud dne 28. 2. 2020 řízení zastavil a usnesení doručoval do datové schránky zástupce stěžovatelky dne 12. 3. 2020. Zástupci žalobkyně bylo usnesení doručeno dne 18. 3. 2020 a týž den krajský soud obdržel žádost o osvobození od soudního poplatku z důvodu vedení řízení o žalobě proti srovnatelnému rozhodnutí téhož žalovaného, ve kterém byl soudní poplatek uhrazen.

[14] Stěžovatelkou namítaná judikatura k otázce poplatkové povinnosti týkající se „srovnatelných“ správních rozhodnutí (již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 113/2009 – 69 navazující na judikaturu Ústavního soudu, a to např. jeho nálezy ze dne 16. 3. 2006, sp. zn. I. ÚS 664/03, ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 745/06, ze dne 26. 9. 2007, sp. zn. I. ÚS 43/07 a ze dne 29. 1. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 69/06) byla překonána změnou právní úpravy. S účinností od 1. 9. 2011 byl zákonem č. 218/2011 Sb. novelizován zákon o soudních poplatcích, přičemž nový § 6 odst. 9 výslovně zavedl poplatkovou povinnost za každé žalobou napadené rozhodnutí. Zákon přímo hovoří o situaci, kdy je jednou žalobou napadáno více správních rozhodnutí, přičemž i v této situaci je každé napadené rozhodnutí samostatným základem soudního poplatku. Tím spíše je pak samostatným základem soudního poplatku každé správní rozhodnutí napadané samostatnou žalobou, jako tomu bylo v případě stěžovatelky.

[15] Nadto nelze přehlédnout, že stěžovatelka o osvobození od soudního poplatku, eventuálně upuštění od jeho placení, požádala až po marném uplynutí dodatečně patnáctidenní lhůty stanovené soudem pro zaplacení poplatku, dokonce i po vydání usnesení krajského soudu o zastavení řízení pro nezaplacení soudního poplatku. Krajský soud proto ani nemohl v již rozhodnuté věci její žádost posoudit.

[16] Za této situace se Nejvyšší správní soud nezabýval námitkou srovnatelnosti jednotlivých rozhodnutí žalovaného, neboť to na posouzení věci nemá žádný vliv. Povinnost úhrady soudního poplatku za každé žalobou napadené rozhodnutí plyne přímo z § 6 odst. 9 zákona o soudních poplatcích. Stěžovatelka nezaplatila soudní poplatek v souladu se zákonem společně s podáním žaloby ani v soudem dodatečně stanovené lhůtě. Krajský soud proto postupoval správně, pokud řízení o žalobě zastavil.

IV. Závěr a náklady řízení

[17] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. Rozhodl tak bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[18] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. července 2020

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu